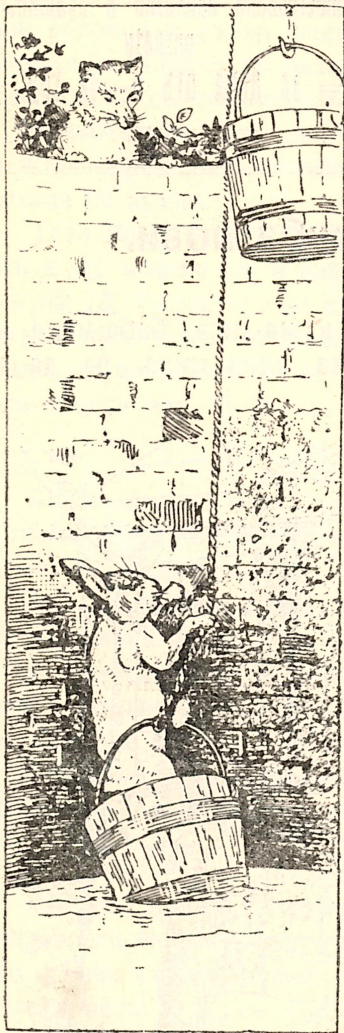

дало по-изплашено животно отъ нашъ зая въ кладенеца. Той трѣперѣше като листъ, защото добръ знаеше отгдѣ иде, но никакъ не знаеше гдѣ отива. Скоро усѣти заю, че кофата се блъсна у водата и я спрѣ.

Заю-баю едвамъ дишаше, не знаеше, горкиятъ какво ще стане. Той остана тамъ да трѣпери и зъзне.

А кума-лиса слѣдѣше зая постоянно и, когато напусна той нивата, тя тръгна слѣдъ него.

Тя забѣлѣжи зая, че отива къмъ кладенеца и се позапрѣ. Видя хитрушата какъ скокна заю въ кофата и... се изгуби отъ очитѣ ѝ.

Тя се смая. Седна въ храсталака, мисли тѣй, мисли инакъ, но нищо не можа да отгатне!

— „Ето каква била работата“, си каза тя найсетнѣ. „На самото дъно въ тоя кладенець, заю трѣбва да крие своитѣ богатства! Ако не това, то трѣбва да е открилъ нѣкоя златна рудница... Ами ако не е и това?! Най-

добръ ще бжде да отида да видя сама съ очитѣ си“.

Лиса прѣдпазливо се приближи, но нищо не чу; приближи се повече, но пакъ нищо се не чуваше.